
S cejchem ďábla

HVOZD U KOMÁROVA, PODZIM 1525

Kateřina z Komárova otevřela oči a zjistila, že leží na studené zemi s hlavou napůl zabořenou v bahně. Neměla tušení, jak dlouho to trvá, vnímala jenom tíživé ticho kolem sebe. Bolelo ji celé tělo, ve spáncích jí tepalo, ale v tu chvíli si nedokázala vůbec vzpomenout, jak se stalo, že skončila sama tady v lese.

Přejela si rukou po čele a nahmatala bouli.

Rukama se dotkla sukně a zjistila, že má na sobě jezdecký úbor.

Ó, ano, jela přece na koni. Nechala si osedlat hřebce Flora a vydala se na projíždku. Chvíli sbírala na slunečné stráni třezalku a potom zase jela dál, protože jízdu na koni milovala; a byla dobrá jezdkyň, přesto se nejspíš stalo, že ji ten hloupý kůň shodil.

Posadila se a rozhlédla se kolem sebe, ale hřebce nikde neviděla.

„Proboha!“ zamumlala. „Zatracený kůň.“ S námahou se postavila na nohy a ucítila ostrou bolest v rameni.

Dlouze a hlasitě zahvízdala.

Bez Flora se domů nedostane, Bůh ví, v jaké části lesa vůbec je. Napnula uši, ale neslyšela dusot kopyt ani praskání větviček. Ne, kůň je určitě někde daleko a nechal ji uprostřed lesa samotnou.

„Vrať se, ty hloupé zvíře,“ zvolala zlostně a znovu hvízdla, ale kůň se neobjevil. Nejspíš už dávno zamířil domů.

No, aspoň tak. Podkoní Michal si všimne, že Flor přijel bez jezdkyňě a vydá se ji hledat. Při myšlence na Michala se Kateřina bezděky pousmála, ale hned pak ji napadlo, že Michal si netroufne opustit tvrz bez svolení pána, a tak Florův návrat oznámí jejímu otci, Jiřímu z Komárova.

Kateřina poklesla na mysli.

To se zas otec bude vztekat, a ona to strašně schytá.

Otec ji trestal krutě, měl už takovou zlostnou povahu; stačilo málo a vzal na ni bič.

Rozzlobená na koně i sama na sebe udělala pár tápavých kroků vpřed; vtom slyšela prasknout větvičku.

„Flore,“ zavolala a zas hvízdlá

Ale zvíře se nevracelo.

Kůň je určitě doma, a i kdyby nebyl, tady v lese ho nenajde. Rychle se stmívalo, tma kolem houstla.

„K čertu!“ ulevila si a odkopla z boty kus bláta.

Zastrčila si pod kapuci prameny neposlušných, medově plavých vlasů a vydala se směrem, kde mezi stromy probleskl poslední zbytek světla. Sotva udělala na roztřesených nohou pár kroků, znovu zachrastila větvička.

Kateřinu zamrazilo. Měla pocit, že ji někdo pozoruje.

Rychle se ohlédla. Viděla v šeru stín nebo pohyb? A pak – srdce se jí zastavilo a v krku jí vyschlo. Mezi keři spatřila vysokého muže.

Možná o mně neví, napadlo ji, ale okamžitě bláhovou nadějí zaplašila.

Muž jistě slyšel, jak volá na koně, hvízdlá a nadává.

Nemotorně o krok ustoupila; sice muži pořádně neviděla do obličeje, ale vycítila, že na ni zírá. Určitě jí nechce udělat nic dobrého.

Proč by jinak mlčel?

Zděšeně polkla a snažila se přesvědčit samu sebe, že jí ten člověk neublíží.

„Já... Hledám svého koně,“ pronesla drsným hlasem a doufala, že to zní rozhodně a povýšeně, aby neznámého trochu zastrašila

Neodpověděl.

„Kdo jsi? Co chceš?“ zeptala se.

„Myslím, že víš, co chci.“

Ach Bože.

„Máš určitě něco, co by se mi hodilo,“ dodal muž. Měl hluboký, chrapitý hlas.

Výsměšný.

A i v šeru se dalo poznat, že má ošuntělé šaty a že jeho tvář hyzdí jizva.

To všechno si Kateřina uvědomovala a o to důrazněji pronesla:

„Ne, nemám. Nic u sebe nemám.“

„Lhářko!“

„Jela jsem na koni a spadla jsem. A dá rozum, že si na projížďku neberu žádné cennosti,“ pokračovala horečně: „A teď toho koně hledám. Je to velký černý hřebec. Neviděl jsi ho náhodou?“ Zároveň nenápadně couvala; doufala, že se jí v příští chvíli podaří rozběhnout a ztratit se ve tmě.

„Ne, to neviděl,“ uchechtl se muž a udělal směrem k ní pár rázných kroků. „Ale tatík ti jistě pořídí jiného.“

Kateřina strnula na místě. Snad v ní nepoznal dceru zemana z Komárova!

Co když nejde jen o nějaký měšec s mincemi? Co když toho bídáka napadlo, že ji unese a bude požadovat výkupné?

Nebo opravdu chce udělat ještě něco horšího?

Muž se zas zasmál; i v šeru zahlédla záblesk jeho bílých zubů.

„Ty asi netušíš, že jsem tě sledoval až sem.“

„Ne... já...“

Vtom jí něco došlo. Zvedla ruku a dotkla se zlatého řetězu s křížem, který měla kolem krku. Když spadla z koně, jistě jí vyklouzl z výstřihu šatů a cizinec to nepřehlédl. Muž udělal další krok vpřed.

„To je zlato?“ chtěl vědět s očima upřenýma na křížek s rudými granáty; marně se ho snažila schovat, dokonce si uvědomila, že se ve světle vycházejícího měsíce asi leskne..

„Ano,“ hlesla vystrašeně.

Cizinec zavrčel, jak když pes ucítí kost.

„Ale do toho ti nic není. Nech mě na pokoji,“ řekla zajíkově a zase začala couvat.

„Ne.“ Muž se podivně pousmál, skoro jako by ji litoval. „Pošetilá děvče.“

Utíkej! blesklo Kateřině hlavou. Hned!

Otočila se a dala se do zbesilého běhu přímo do hloubi lesa. Dobrý Bože, proč se jen nedala na útěk dřív!

Než domyslela, zakopla o kořeny stromu. Natáhla ruce před sebe a padala na zem. Když dopadla, ucítila bolest v zápěstí a se záupněním zalapala po dechu.

Ten bastard ji pronásledoval. Slyšela jeho těžké kroky.

„Kam si sakra myslíš, že půjdeš?“ vyštěkl. Temná postava ji popadla za bolavé rameno a neurvale vytáhla na nohy. „Mně neutečeš.“

Kateřina věděla, Źe je to pravda. Octla se sama daleko od tvrze, v doslechu není nikdo, kdo by uslyšel její křik.

„Nech mě bŷt,“ dostala ze sevřeneho hrdla

„Ne.“

Lupiĉovy silně prsty se jí zaryly do masa a druhou rukou se jí snažil servat z krku zlatŷ řetěz.

Do Kateřiny vjel tak obrovskŷ vztek, Źe vytlaĉil vřechen pśedchozŷ strach.

„Nech mě bŷt, ty mizero!“ zajeĉela. „Mŷj kŷn se vrátil beze mě, urĉitě mě budou hledat. Zmiz, dokud máš ĉas!“

„NeŹvaň, ty malá ĉubko! Dáš mi, co chci!“

MuŹ jí zkroutil ruku. Kateřině ramenem projela bolest, ale tu uŹ nevnŷmala. Cítila jen nekoneĉnou nenávisť k lapkovi. Zabila by ho, kdyby mohla!

MuŹi se pořád nedařilo servat jí řetěz z krku, a tak sáhl k pasu pro dŷku a snažil se řetěz pśetnout.

Kateřina se stále bránila. Prali se spolu, zmŷtali jeden druhŷm. MuŹ nakonec shodil Kateřinu na zem a pśilehl na ni, ale ona se bránila jako divoká řelma.

Pśevalovali se po zemi, ani jeden nechtěl povolit. Lapku hnala touha po zlatě, Kateřina zas byla plná hněvu, a ten jí dodával sílu za tśi.

Chytila lupiĉe pod krkem a stiskla. Zemśi, blesklo jí hlavou a svŷrala mu krk stále silněji.

On vřak stihl nahmatat dŷku a pśitiskl jí Kateřině k hrdlu.

„Teď tě zabiju,“ zasŷpal z poslednŷch sil a odtáhl ruku, aby mohl zasadit smrtŷcí ŷder.

Kateřině se hrŷzou rozřŷřily panenky, pśesto zajeĉela:

„Ne! Já zabiju tebe!“ Dlaně se jí v tě chvíli proměnily v Źelezně svěraĉe; vřechna nenávisť a strach, které k lupiĉi cítila, jako by se zhmotnily a dodávaly jí nadpśirozenou sílu.

Lapka se zaĉal dusit a pustil dŷku; upadl do bezvědomŷ. Kateřina se roztrěseně postavila na nohy. Pryĉ odtud!

Pak na zemi zahlědla dŷku, lesknoucí se v měsŷĉnŷm světle jako diamant. Byla to krásná zbraň, ten odpornŷ chlap jí jistě někde ukradl.

Kateřina omámeně dŷku zvedla a zaĉala si prohlŷzet její vykládanou rukojeť. Vtom za zády slyřela zapraskat větviĉku. Zděšeně se otoĉila a sevřela dŷku v ruce.

Nikdo tam vřak nebyl. Něco se jí zdálo.

Ovšem zbraň si ponechám, rozhodla se, může se hodit! Navzdory situaci cítila pýchu, že se dokázala lupiči ubránit.

Bohužel si nevšimla, že se probral, otevřel oči a číhá na její další pohyb.

Když přecházela kolem něho, dokázal se bleskurychle natáhnout; chytil ji za kotník a škulbl.

Kateřina spadla na záda a zařvala jako raněné zvíře. Rozzlobeně k sobě stiskla zuby a zuřivě se drápala na kolena.

Když lapka spatřil její výraz, najednou vytušil, že tohle je jeho konec. Poslední, co si pamatoval, byly její vyceněné zuby a křečovitě natažená paže s jeho dýkou.

Kateřina bodla. Silně a rázně.

Lupič hekl, z těla vytryskla krev. Kateřina mířila přesně, zabila ho tou jedinou ranou, přesto nebyla spokojená. Zuřivost, která jí zaplavila, musela ven. Musela se toho pocitu nějak zbavit.

Zvedla ruku a bodla znova.

A znova.

Bodala a bodala.

Nevníkala nic, jenom obrovský vztek.

Nevníkala ani, že se za jejími zády objevila skupinka mužů.

Omdlela.